

Arrest

nr. 192 665 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2017 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LIEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1953.

Op 22 februari 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan in de hoedanigheid van bloedverwante in de opgaande lijn, meer bepaald in functie van haar dochter die de Spaanse nationaliteit bezit.

Op 5 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, als volgt geformuleerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.11.2016 werd ingediend door:

*Naam: E. M.[...] Voorna(a)m(en): Z.[...] Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: 01.01.1953 Geboorteplaats: A.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te : [...]*

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis § 2r 4°: de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2 ° die ten Jnomen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest, noch op heden ten laste te zijn.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijs ten laste in het verleden en op heden legt betrokkene volgende documenten voor:

-loonfiches van de referentiepersoon bij BVBA F. C.[...], GCV F. S.[...] en Scholengroep [...].

Bij nazicht via de databank van de RSZ, nl. DOLSYS, blijkt dat deze tewerkstellingen zijn beëindigd ; BVBA F. C. [...] op 31.07.2016, GCV F.S. [...] op 23.10.2016 en Scholengroep [...] op 31.08.2016. Uit hetzelfde document van Dolsis blijkt dat de referentiepersoon sedert 08.11.2016 tewerkgesteld is bij I. BVBA[...], echter betrokkene heeft daarvan geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op het werkelijk inkomen van de referentiepersoon en kan er niet toe worden besloten dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan art 40bis, §2, 4°, de bestaansmiddelen dienen immers niet te worden voorgelegd overeenkomstig art. 40bis, §4, tweede lid, maar wel om de toetsing te kunnen doen van de mogelijkheid om ten laste te kunnen komen en.

-3 attesten van het OCMW Lokeren dd 25 januari 2017 waaruit blijkt dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon en diens echtgenoot financiële steun ontvingen van het OCMW. Het is niet omdat betrokkene zich tot op heden niet tot het ocmw heeft moeten wenden dat zij daadwerkelijk ten laste is van de referentiepersoon.

- 'déclaration sur l'honneur' dd 02.03.2016 waarin de referentiepersoon verklaart geen eigendommen te hebben in Marokko of elders en 'déclaration sur l'honneur' dd 11.04.2016 waarin betrokkene verklaart geen eigendommen, noch inkomsten te hebben in Marokko of elders: echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kunnen deze verklaringen niet in overweging genomen worden als bewijs van onvermogen. Het gesolliciteerd karakter ervan kan niet worden uitgesloten.

Bovendien claimt betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België, gezamenlijk gevestigd te zijn geweest met de referentiepersoon in Spanje. Betrokkene dient dus zowel haar onvermogen in Marokko als in Spanje aan te tonen. Voor zover zij immers in haar eigen bestaansmiddelen wist te voorzien, valt ze niet binnen het toepassingsgebied van art. 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980.

-verklaring op eer van de referentiepersoon waarin zij verklaart dat de referentiepersoon instaat voor kost en inwoning van betrokkene : niet alleen is dit een verklaring op eer, dit wordt enkel bewezen door een verklaring op eer van Dr. T.[...] dd. 06.10.2016 en 3 rekeninguittreksels van betaling AZ Nikolaas en 2 Kiné behandelingen. Er worden verder geen documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene financieel ten laste was en is van de referentiepersoon in het verleden en op heden.

Uit de voorgelegde uittreksel uit het vreemdelingenregister dd 01.03.2016 en 12.12.2016 blijkt weliswaar dat betrokkene sinds 26.02.2016 op hetzelfde adres ingeschreven staat als de referentiepersoon. Echter, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de

voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat m en onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en op heden financieel ten laste was en is van de referentiepersoon.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan de buitengewone afhankelijkheid tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er kan dan ook van haar worden verwacht dat zij zelfstandig een eigen gezinsleven herneemt/opbouwt, desgevallend naar wens in Marokko of Spanje."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), "doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen:

"1. Terzake het begrip "ten laste", zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie aan dit begrip heeft gegeven. Het Hof gaf reeds aan dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman).

2. Ter duiding van haar onvermogen en ten laste zijn werd door de verzoekster overgelegd,

- bewijs van de eertijds bestaande gezinscel in Spanje waarbij verzoekster reeds inwoonde en werd opgenomen bij haar dochter, bij gebreke dus aan eigen huisvesting en middelen;
- bewijs van de bestaande gezinscel in België waarbij verzoekster verblijf houdt en werd opgenomen bij haar dochter, bij gebreke dus aan eigen middelen en huisvesting;
- verklaring op eer terzake onvermogen ;
- bewijs betalingen door dochter en schoonzoon terzake medische zorgen ;
- attest ocmw dat geen steun wordt ontvangen ;
- verklaring op eer van dochter dat zij instaat voor kost en inwonen van haar moeder, huidige verzoekster;

3. De gevoegde verklaringen op eer zijn, in weerwil met het standpunt van de verwerende partij, geen 'vodge papier' doch een in het rechtsverkeer algemeen aanvaarde en bestaande bekentenis die desgevallend zelfs voorwerp van betichting van valsheid kan/kunnen zijn.

Het doorlopend in huis nemen van een moeder met kost en inwoon (vooreerst in Spanje, nadien dus in België), waarbij ook wordt aangetoond dat er geen eigen middelen van bestaan zijn of inkomsten, is toch de ultieme actieve wijze van het aantonen dat iemand ten laste wordt genomen.

Bij wege van geactualiseerd taalgebruik wordt dit handelen van de referentiepersoon ten andere thans geduid als 'zorgwonen' (zich ontfemen over oudere of hulpbehoevende personen die inwonen).

Buitendien zou verzoekster sowieso altijd als ten laste worden beschouwd overeenkomstig de Belgische fiscale wetgeving (art. 136 WIB92) nu zij deel uitmaakt van het gezin van de belastingplichtige(n), niet bezoldigd wordt door de belastingplichtige(n), persoonlijk geen bewezen netto bestaansmiddelen heeft (om ten laste te zijn, mag een ouder niet meer dan 3.140 € aan persoonlijke netto bestaansmiddelen hebben) en een bepaalde verwantschap (moeder) heeft met de belastingplichtige.

Zogezien de verwerende partij ook discriminatoir handelt door extra of andere voorwaarden toe te voegen aan de bestaande Belgische wetgeving (tenslotte van openbare orde) (artt. 10, 11 en 159 G.W.) en bijaldien zo ook het gelijkheidsbeginsel zou schenden.

De Belgische wetgever heeft reeds wettelijk bepaald wie 'ten laste is' of als dusdanig dient te worden beschouwd.

Zulks impliceert dat de verwerende partij bij wege van besluitvorming, zonder verdere wettelijk andersluidende exacte definiëring in de vreemdelingenwet, zich niet zomaar op discretionaire wijze kan onderscheiden van deze (fiscale) wetgeving, van tenslotte openbare orde. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur die worden opgelegd aan de verwerende partij, omvatten het recht op zorgvuldigheid en rechtszekerheid, dat met name impliceert dat de burger vertrouwen moet kunnen stellen in hetgeen hij als niets anders kan begrijpen dan als een vaste gedrags- en bestuursregel en krachtens welke de openbare diensten ertoe gehouden zijn de gewettigde verwachtingen in te lossen, die zij bij hem hebben gewekt, zo begrepen natuurlijk ook de genoemde wettelijke bepalingen omtrent wie als 'ten laste' kan worden beschouwd.

4. Aan, de verwerende partij werd omstandig bewijs geleverd over de inkomsten van de dochter en schoonzoon van verzoekster (resp. referentiepersoon en familie). Deze documenten tonen aan dat er op datum van aanvraag voldoende inkomsten zijn - zulks wordt ook niet betwist.

Wel wordt gesteld dat de referentiepersoon sedert 8.11.2016 een andere werkgever zou kennen en daarvan geen enkel bewijsstuk heeft overgelegd.

Huidige aanvraag werd echter ingediend op 9.11.2016. De verzoekster of referentiepersoon kon dan nog niet in redelijkheid beschikken over enige loonfiche vanwege een nieuwe werkgever. De verwerende partij 'vindt licht een stok om de verzoekster te slaan' ...

In weerwil met de stelling van de verwerende partij kreeg zij aan de hand van de haar overgelegde stavingstukken op datum van aanvraag wel degelijk een zicht op het inkomen van de referentiepersoon (en ook familie) en kon dan besloten worden dat er een voldoende financiële draagkracht aanwezig is om de verzoekster ten laste te nemen.

Op 9.11.2016 diende verzoekster een aanvraag in. Deze aanvraag bevatte in hoofdte van de verzoekster dus recentste inkomsten informatie.

Het tijdstip van de finale beoordeling van de inkomsten informatie is bovendien volledig afhankelijk van de verwerende partij. Zij ligt bijgevolg altijd, en zeker in dit geval, aan de basis van het feit dat de inkomsten informatie op het ogenblik van de beoordeling niet meer actueel is of zou zijn.

Zo de verwerende partij een 'probleem' zag bestond voor haar in redelijkheid de wettelijke mogelijkheid om de verzoekster uit te nodigen tot overlegging van bijkomende gegevens. Desgevallend had de verwerende partij aldus ook gebruik kunnen maken van haar mogelijkheden overeenkomstig art. 62 Vreemdelingenwet en/of de aanvullende stavingstukken eenvoudig bijkomend opvragen.

5. Uit de voorgaande vaststellingen moet worden geconcludeerd dat de verwerende partij niet op een zorgvuldige wijze rekening heeft gehouden met al de door verzoekster aangebrachte stukken en op een kennelijk onredelijke wijze en op basis van een incorrecte feitenvinding tot haar besluit is gekomen dat niet blijkt dat verzoekster ten laste zou zijn van haar dochter.

6. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat in casu ook het aan verzoekster verleende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat verzoeksters verblijfsaanvraag nog in behandeling is en dat zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, kan beschikken over een attest van immatriculatie en niet kan worden gesteld dat haar legaal verblijf in België is verstreken.”

3.1.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden weigeringsbeslissing steunt en dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

De verzoekende partij betwist niet dat zij ten laste moet zijn van de referentiepersoon om in aanmerking te komen voor een verblijf in België als familielid van deze referentiepersoon, *in casu* haar dochter.

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad, wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent

materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris in het raam van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, waarbij artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk als voorwaarde bepaalt dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, het bewijs eist van de descendent dat zij bewijzen voorlegt dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen.

Ter staving van de financiële situatie van de referentiepersoon werden verschillende loonfiches bij verschillende werkgevers voorgelegd. In de bestreden beslissingen wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“loonfiches van de referentiepersoon bij BVBA F. C.[...], GCV F. S.[...] en Scholengroep [...]. Bij nazicht via de databank van de RSZ, nl. DOLSYS, blijkt dat deze tewerkstellingen zijn beëindigd ; BVBA F. C. [...] op 31.07.2016, GCV F.S. [...] op 23.10.2016 en Scholengroep [...] op 31.08.2016. Uit hetzelfde document van Dolsis blijkt dat de referentiepersoon sedert 08.11.2016 tewerkgesteld is bij I. BVBA[...], echter betrokkene heeft daarvan geen enkel bewijsstuk voorgelegd. Bijgevolg heeft onze dienst geen zicht op het werkelijk inkomen van de referentiepersoon en kan er niet toe worden besloten dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om betrokkene ten laste te kunnen nemen.”* In casu betwist de verzoekende partij niet dat de tewerkstelling van haar dochter bij BVBA F. C., GCV F. S. en Scholengroep (...) op het ogenblik dat de aanvraag werd ingediend reeds beëindigd was. Evenmin betwist de verzoekende partij dat ze geen loonfiches van de nieuwe tewerkstelling van haar dochter heeft voorgelegd.

De verzoekende partij betoogt dat ze in de onmogelijkheid was om loonfiches met betrekking tot de nieuwe tewerkstelling van haar dochter voor te leggen, nu de aanvraag in dezelfde maand ingediend werd als de aanvang van de nieuwe tewerkstelling. De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken, toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Daarenboven bepaalt artikel 50, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitdrukkelijk dat:

“§ 2

Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken:

[...]

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;

b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult;”

In dit verband maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet binnen de drie maanden na haar aanvraag stukken had kunnen bijbrengen die de financiële situatie van de referentiepersoon - haar dochter - in navolging van haar nieuwe tewerkstelling toelichtten.

Waar de verzoekende partij tevens een grief ontwikkelt ten opzichte van de overige motieven in de bestreden weigeringsbeslissing wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich richt op overtollige motieven. De vaststelling dat de referentiepersoon niet aangetoond heeft dat zij voldoende financiële draagkracht heeft om de verzoekende partij ten laste te kunnen nemen, volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te schragen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. *In casu* is dit niet het geval, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS